

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιμελούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθεύει παρασχόν εις την χάριν ημών υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικού δραχ. 5.—'Εξωτερικού φρ.χρ. 7
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν'Ελλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ'Εξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
'Οδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

'Εν 'Αθήναις, τήν 17 'Ιουνίου 1898

'Ετος 17ον.—'Αριθ. 24

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 10 'Ιουλίου ε. ε.

497. Συλλαβογράφος.

Είς μέν τὸ πρῶτον μέρος μου ἀναγινώσκειςγράμμα αἰσθήσεως δὲ ὄργανον εὐρίσκεις εἰς τὸ ἄλλο. Πόλις σημαίνει τόλιον μου. Ἄλλα μὴ τάχα σφάλω ἂν σὺ τὸν συλλαβογράφον δὲν λύεις ἐν τῷ ἅμα ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀθρανίου Τότου.

498. Αεξέγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶν' ἡ κεφαλή, τὸ δεύτερον ἴς τὰ πλοῖα, Πόλιον τὸ ὄλιον μου ὄλιος, ἀλλὰ μ' ὀρθογραφία.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδοκίμου Ποντικῶ

499. Στοιχειογράφος.

Μ' ἔχει πάντοτε ὁ ράπτης καὶ μὴ με πολυζήτης. Βάλε μου ἓνα κεφάλι καὶ μπροστά σου θά μ' ἴδῃς
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάνης Γ. Σελιά.

500. Αίνιγμα

Παράδοξος ἡ φύσις μου, δὲν εἶμαι πῦρ καὶ κἄιν, Δὲν εἶμαι οὔτε ὀφθαλμὸς καὶ ὡς ἐκεῖνος κλαίω, Δὲν εἶμαι ναῦς καὶ ναυαγῶ ὁσάκις δὲν προσέχω, Δὲν εἶμαι οὔτε θάλασσα καὶ τρικυμῶς ἔχω, Δὲν ἔχω στόμα καὶ συχνά φωνάζω καὶ γογγύζω. Πτερά δὲν ἔχω κ' εὐχάρια πολλὰκις περρυγίζω. Καὶ ὅμως, δυστυχῆ; ἐγώ, φυλακισμένη εἶμαι, Μὴ με ζητεῖτε δὲ μακράν, ἀριστέρά σας κείμαι
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρόσου τῆς Πρωίας

501. Δημιῶδες αίνιγμα.

Εἶνε δύο ἀδελφάκια, Τῶνα κυνηγᾷ τὸ ἄλλο, Βλέπεις τῶνα δὲν τ' ἀκούς, Τάλλο ἀκούς καὶ δὲν τὸ βλέπεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Αεούκης

502. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον ὡς διαίρειν τὸν χρόνον νὰ ζητήσης. Τὸ ἄλλο εἰς τὸν Ὀμηρον φυτὸν θά ἀπαντήσης. Τὸ τρίτον εἶνε σύνδεσμος γνωστός σου καὶ πολὺ. Τὸ ἄλλο εἰς τὰς ἐξοχὰς συνήθως ἀφθονεῖ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

503. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΑΔΗΚΑΜΝΟΟΗΡΡ ΣΤΧ σχηματίσων σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος γενναίου πολεμιστοῦ τῆς Τροίας καὶ φίλου ἥρωος τῆς Τροίας ἀποπελούμενον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Αἰόντος.

504. Αεστῆρ.

+ + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὡστε ὀριζοντίως ν' ἀναγινώσκεται νῆσος τῆς Ἑλλάδος, καθέτως δὲ εἰς ἐκ τῶν τριάκοντα τυράννων καὶ διαγωνίως γεωργικὸν καὶ ἀλιευτικὸν ἔργαλεῖον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνας τοῦ Παρνασσῶ.

505. Πρόβλημα.

Ὁ πατὴρ λέγει εἰς τὸν υἱόν : «Πρὸ 10 ἐτῶν ἤμην 6 φορές μεγαλύτερός σου; μετὰ 10 ἔτη θά εἶμαι μόνον δύο.
Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ πατὴρ καὶ πόσων ὁ υἱός;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεντερινοῦ Πουλιῶ.

506-507. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων.

1. Ὁ φθόνος εἶνε πάθος ὑπατρώγων τὴν καρδίαν ὡς ὁ σκόληξ τὸν καρπὸν.
2. Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.
Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

508. Κριτικόν.

Μη Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθῶσι λέξεις, αἷλις βίος ὡστε ἐκάστη τούτων νὰ σχηματίσῃ μιὰν λέξιν μετὰ τῆς προηγουμένης καὶ ἐτέραν μετὰ τῆς ἐπομένης. Ἡ ὀρθογραφία παραβλέπεται.
Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Τ. Οικονόμου.

509-510. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Γάλλος διὰ 4 μεταμορφ., νὰ γίνῃ Ἄγγλος.
2. Ὁ Λόφος διὰ 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄρος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρρητήτου Ναυτοῦ.

511-512. Μαγικὸν γράμμα.

Ἀντικαθιστῶν ἐν οἰονδήποτε γράμμα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας, Πίθος, λόγος, κράτος, λεπρός, ἀστὴρ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

513. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 1 6 7 8 9 10 = Στρατηγ. Μ. Ἀλεξ.
2 3 2 7 2 5 = Πατὴρ ἱστορικοῦ Ἀθηναίου.
3 2 8 2 5 = Στρατιωτικὸν σῶμα
4 1 6 7 2 5 = Μέρος φυτοῦ.
5 2 3 9 10 = Νομοθέτης.
6 4 7 3 5 2 8 2 5 = Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμ.
7 6 9 = Ῥῆμα.
8 7 4 5 2 5 = Ὅρυκτὸν πολύτιμον.
9 7 2 5 = Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
10 6 4 7 2 10 = Συστατικὸν τῶν ζώων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου.

514. Ἑλλησποσόμφωνον.

Οι-η-ακωας-η-α-α-εωι-α-ακωωι-αυη-ιοι-η-α-εις-ιιο-ο-οιοι-ε-αο-εει-α-ααωη-ω-η-ει-ουαι-ο-α.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφεγγιάς.

515. Φωνηεντόλιπον.

Χρῆ-μτ-χρῆντ-κ-κλν-μτ-κλντ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυδαλιᾶς.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πειρατικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Μαΐου ε. ε.

389. Ὀνοῦ, νύξ. — 390. Κάλυμνος (Κ Λήμνος). — 391. Κόβρος. —

392. Κ Κ Σ 393. ΚΥΜΑ
Ι Α Ι Γ Δ Ρ
Μ Σ Τ Μ Ρ Α
Κ Ο Λ Ο Ν Ι Α Α Ρ Α Ψ
Ρ Τ Α
Α Ι Ο
Π Σ Σ

394. Φ 395. Ρ
Δ ΣΟΣ
Ω ΡΟΔΟΣ
Ρ ΟΥΡΑΛΗΣ
Η Α Ρ Μ Ε Ν Ι Ω Ν ΣΙΜΩΝΙΑΗΣ
Ν ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΗΣ
Τ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ
Ι
Α

396. Ὁ ἀλέκτωρ (ἀλλ' Ἐκτωρ). — 397-399. 1, ὁ Ξενοφών. 2, ὁ Φίλοπολιμν. 3, ἡ Κωνσταντινούπολις. — 400-401. 1, Ἄρης. 2, Ἴβρα. — 402. ΠΑΡΟΣ, ΙΘΑΚΗ, ΝΑΞΟΣ (1, ΠΗΝΕὸς, 2, ΑΚΑκία, 3, ΡΑΕ, 4, ΟΘΟνη, 5, ΣΙΣυρος). — 403. Πάντων τιμιώτερον καὶ σεβαστώτερον ἡ Πατρίς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

[Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδία. Ἐκδομένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίκοκος ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 4,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἄρ. Π. Κορυτῖδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζερᾶν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις ἐκ τῶν Καύκασον, ἦδη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον. δρ. 4,80

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυστήριον κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελητικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἄρ. Π. Κορυτῖδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 4,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυστήριον ζωηρῶ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἄρ. Π. Κορυτῖδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαργουδία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Καταπολίου. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 4,80

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περιστοχῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ξυφμένου (Ἄρ. Π. Κορυτῖδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγαγίας καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκονομικαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐν τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρη, περιέχουσα 10 παιρικῶν κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Η. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακρίνω τὴν φαίδροτητα καὶ εἰς τὴν μάλλον συνήρη- πὴν συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρροπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελητικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χε- ρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. Μ Α Λ Ο
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 177]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Παρὰ τῆ Πετρίνα συχνότατα τὰ γε- γονότα τῆς παρελθούσης ἡμέρας παρῆ- γον τὰ ὄνειρα τῆς νυκτός, ὡστε ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοι μῆνες τοῦ βίου τῆς ἦσαν μεστοὶ λύπης καὶ τὰ ὄνειρά τῆς ἦσαν ὡς ὁ βίος τῆς. Ποσάκις ἀφ' οὗτου ἡ δυστυ- χία ἤρχισε νὰ τὴν τύπη, εἶχεν ἐξυπνή- σαι καθύπερθε, πνευστιῶσα ὑπὸ ἐφιαλτῶν, οἵτινες παρέτεινον ἐν τῷ ὕπνῳ τὰς ἀθλι- οτήτας τοῦ ἀληθοῦς βίου. Καὶ ἀληθῶς, μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτῆς εἰς Μαρωκοῦρ, καὶ αἱ ἀναγεννώμεναι ἐν αὐτῇ εὐέλπιδες σκέψεις καὶ ἡ ἐργασία κατέστησαν τοὺς ἐφιαλτὰς τούτους ἤττον συχνούς, ἤττον ὀδυνηρούς καὶ ἐλαφρότερον πιέζοντας αὐ- τήν, οἱ δὲ ἀδηροῦ αὐτῶν δάκρυοὶ τὴν ἐσπερίαν ὀλιγοῦτερον τὸν λαίμον.

Νῦν ἀποκοιμημένη, εἰς τὴν ἐπιού- σαν εἶχε τὸν νοῦν τῆς, ἐπιούσαν ἐξη- σαλισμένην, ἢ μάλλον εἰς τὸ ἐργα- στήριον ἢ μάλλον εἰς τὴν νῆσον τῆς, ἢ εἰ μάλλον εἰς ὁ τι εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ἢ ἤθελε νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς τῆς, τῶν σπαρτίδων τῆς, τοῦ ὑποκαμίσου τῆς, τῆς ἐνδυμασίας τῆς. Τότε δὲ τὸ ὄνειρόν τῆς ὡς ὑπακούον εἰς μυστηριώδη τινα ὑποβολὴν ἐδραματούρ- γει τὸ πρᾶγμα ὅπερ αὐτὴ εἶχε προσπα- θῆσῃ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, ὅτε μὲν ἐργαστήριον ἐν ᾧ ἡ μαγικὴ ῥάβδος Μοίρας τινός, ἀναπληροῦσα τὸ κόπανον τοῦ Κοπάνου μετέδιδε τὴν κίνησιν εἰς τὰς μηχανὰς ἀνευ οὐδεμιᾶς φροντίδος τῶν ὀδηγούντων αὐτὰς παίδων, ὅτε δὲ ἐπιούσαν ἀκτινοβόλον χαρμῶσυνον εἰς πάντας, ὅτε δὲ ἀναδύουσαν νέαν νῆσον καλλονῆς ὑπερφυσικῆς, μετὰ τοπειῶν καὶ ζώων ἐχόντων σχήματα φαντασιώδη, αἶτια μόνον ἐν τοῖς ὄνειροις ἔχουσιν ὑπό- στασιν ἢ προσέτι ἡ φαντασία τῆς, κατ- ερχομένη μάλλον προσγειώτερον, τῆ ἐ- δίδε, νὰ ῥάψῃ ὑποδημάτια θαυμάσια ἀντικαθιστώντα τὰς σπαρτίδας τῆς, ἢ

ἐσθῆτας ἐκτάκτους ὑφασμένας ὑπὸ πνευμάτων ἐντὸς ἄντρων ἀδαμάντων καὶ ρουβινίων, αἰτι- νες ἔμελλον ἐν ὀρισμένῳ καιρῷ νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸ ἀνωκόρ- μιον τῆς καὶ τὸ ἐξ Ἰνδικῆς ὀδο- νης ὑποφόριον ὅπερ αὐτὴ ὑπι- σχνεῖτο εἰς ἑαυτήν.

Ἀναμφίβολως ὁ τρόπος οὗ- τος τῆς ὑποβολῆς δὲν ἦτο ἄ- πταιστος ἢ δὲ ἀσυνειδήτος φαν- τασία τῆς οὔτε ἀρκούντως πι- στῶς οὔτε ἀρκούντως τακτικῶς τῆ ὑπῆκουεν, ὡστε νὰ εἶνε βε- θαία ὅτι ἐὰν ἐκλείει τοὺς ὀφθαλ- μούς, αἱ σκέψεις τῆς νυκτός τῆς ἤθελον συνεχίσῃ τὰς τῆς ἡμέ- ρας ἢ ἐκεῖνας ἄς αὐτὴ ἠκολούθει ὅτε τὴν κατελάμβανεν ὁ ὕπνος, ἀλλὰ τέλος ἡ συνέχεια αὐτῆ συνείρετο ἐνίοτε, τότε δὲ αἱ κα- λαὶ ἐκεῖναι νύκτες τῆ ἔφερον ἀνακούφισιν ἠθικὴν τε καὶ φυ- σικὴν, ἤτις ἐξωγόνοι αὐτήν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅτε ἐκοιμήθη ἐν τῇ κλειστῇ καλύθῃ τῆς, ἢ τελευταία εἰκὼν ἢ διελ- θούσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐ- τῆς, ὡς καὶ ἡ τελευταία σκέ- ψις ἢ ἐπιπλεούσα ἐν τῇ νε- ναρκωμένῃ διανοίᾳ τῆς ἐξηκο- λούθησαν τὴν κατοπτρευτικὴν αὐτῆς ἐκδρομὴν εἰς τὰ βετὰ μέρη τῆς νήσου τῆς. Ἄλλ' ὅμως δὲν ὄνειρευθῆ ἀκριβῶς τὴν ἐκ- δρομὴν ταύτην, ἀλλὰ μάλλον

συμπόσια ἐν μαγειρείῳ ὑψηλῷ καὶ μεγάλῳ ὡς καθεδρικός ναός, στρατεύμα μικρῶν πα- ραμαγειρῶν λευκῶν, σχηματῶσ σατανικοῦ, συνωστίζετο περίεξ τραπεζῶν ἀπεράντων καὶ ἀνθρωπιάς καταχθονίου· οἱ μὲν ἔθραυον ὡς οἱ δὲ τα ἐτάραττον, αὐτὰ δὲ ἐξω- γονοῦντο εἰς ἀπρὸν χιονώδη διὰ τῶν ὀψῶν δὲ τούτων ὄλων, τῶν μὲν μεγάλων ὡς πεπόνια, τῶν δὲ μόλις ὡς πίσσα, κατεσκευάζον φαγητὰ ἔκτακτα, οὕτως ὡστε ἐφαίνοντο σκοποῦντες νὰ παρα- σκεύασωσι τὰ ὡς ταῦτα κατὰ πάντας τοὺς ἀγνωστούς τρόπους, οὐδὲ ἓνα λησμονοῦν- τες, οἷον ῥοφητὰ μετὰ τυρίου, μετὰ βου-



Ἐψησεν ἐν τῶν ὀψῶν (Σελ. 186, στῆλ. 6'.)

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρο- νομισμῶν παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκεμεριδίων, συναλ- λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 πρᾶγκων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο- στέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τόσημον διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἐκτεπώσεως τῆς νέας ταχυλίας.

Παράκονα κερὰ μὴ λήψαις φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ κολὸ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως των εἰσὼν ἀπαράδεκτα.

ροι οὐδὲ ὡς ἐγκαταλείποντες αὐτὴν ἐξηκολούθουν τὴν φαντασιώδη ἐργασίαν των, οὕτως ὥστε ὅτε ἡ συρίκτρα τοῦ ἐργοστασίου τὴν ἀφύπνισε, παρίστατο ἐπι παρακολούθουσα τὴν κατασκευὴν ἀνορθοστάτου ὅ ἐστι κρέμας μετὰ σοκολάτας ἢς τὴν γεῦσιν καὶ τὸ ἄρωμα ἐπανεῦρεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Καὶ τότε, ὅτε ἤρχισε νὰ ἐπανέρχεται ἡ διαύγεια εἰς τὸ ἀνοιγόμενον πνεύμα της, ἐνόησεν ὅτι τὸ μᾶλλον ἐκπλήξαν αὐτὴν ἐν τῇ ἐκδρομῇ της δὲν ἦτο τὸ θέλημα οὐδὲ ἡ καλλονὴ ἢ ἡ ἡσυχία τῆς νήσου της, ἀλλ' ἀπλουστάτα τὰ ὡς τῆς ἀγριονήσου ἅτινα εἶχον εἶπον εἰς τὸν στόμαχόν της ὅτι ἀπὸ δεκαπέντε που ἡμερῶν τῷ ἔδιδε μόνον ἄρτον ξηρὸν καὶ ὕδωρ· τὰ ὡς ἐκεῖνα ὠδήγησαν τὸ ὄνειρόν της δεικνύοντα αὐτῇ τοὺς παραμαγεύτους ἐκείνους καὶ πάντα ἐκεῖνα τὰ φαντασιώδη μαγεύματα. Ὁρέγετο τὰ καλὰ ἐκεῖνα πράγματα ὁ στόμαχος οὗτος καὶ το ἔλεγε κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον, προκαλῶν τὰ ὄραματα ταῦτα, ἅτινα ἀληθῶς εἶπεν οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ διαμαρτυρία.

Διατί δὲν ἔλαβε τὰ ὡς ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀφ' οὗ εἰς οὐδένα ἀνήκον, διότι ἡ ἀγριονήσου ἢ γεννήσασα αὐτὰ ἦτο ζῶον ἀγριον; Βεβαίως ἐπειδὴ δὲν εἶχεν οὔτε χύτραν, οὔτε τηγάνιον, οὔτε ἄλλο τι σκεῦος μαγειρικὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ οὐδὲν ἐκ τῶν φαγητῶν ἅτινα πρὸ μικροῦ εἶχον παρελάσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, πάντα δελεαστικώτερα καὶ τεχνικώτερα ἀλλήλων· ἀλλ' ἐνταῦθ' ἀκριβῶς ἐγκρατεῖται ἡ ἀξία τῶν ὡν, ὅτι δὲν ἔχουσι χρεῖαν παρασκευῶν ἐντέχνων· πυρετὸν ἵνα μεταδοθῇ τὸ πῦρ εἰς μικρὸν σωρὸν ξηρῶν ξύλων συνηγμένων ἐκ τῆς λόγμης, καὶ ὑπὸ τὴν σποδὸν τῆς ἦτο εὐκόλον νὰ τα ψῆσῃ ὅπως ἤθελε, ῥοφητὰ ἢ σφικτὰ, ἕως ὅτου δυνηθῇ ν' ἀγοράσῃ χύτραν ἢ πινακίον. Καὶ καὶ μὲν δὲν θὰ ὠμοιάζε πρὸς τὸ συμπόσιον τὸ ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ ὄνειρου της, ἀλλὰ θὰ ἦτο ὅμως ἔδεσμα ἔχον τὴν ἀξίαν του.

Πλεονάκις κατὰ τὴν ἐργασίαν της, τὸ διατί τοῦτο ἐπανῆλθεν εἰς τὴν διανοίαν της, ἂν μὴ ἐπιμόνον καὶ ζωηρὸν ὡς τὸ ὄνειρόν της, ἀλλ' ἀρκούντως ἐπέγον, ὥστε κατὰ τὴν ἐξοδὸν της εἶχεν ἤδη ἀποφασίσαι ν' ἀγοράσῃ κυτίον πυρίου καὶ πέντε λεπτῶν ἄλας· ἐπειτα δὲ πορισθεῖσα ταῦτα ἀπῆλθε τρέχουσα ἐπανερχομένη εἰς τὴν ἐντομὴν αὐτῆς.

Κάλλιστα εἶχε σημειώσῃ τὴν θέσιν τῆς φωλαῆς, ὥστε πάραυτὰ τὴν ἐπανεῦρε· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἢ μήτηρ δὲν τὴν κατέχευε μόνον δὲ εἶχεν ἔλθῃ ὅταν δῆποτε ὄραν τῆς ἡμέρας, διότι νῦν ἀντὶ τῶν δέκα ὡν ἦσαν ἔνδεκα, τεκμήριον, ὅτι, ἀφ' οὗ ἐξηκολούθει τίκτουσα, δὲν ἐφώταεν ἀκόμη.

Ἦτο μὲν τοῦτο καλὴ συγκυρία, διότι

πρῶτον μὲν τὰ ὡς θὰ ἦσαν νωπὰ καὶ δευτέρον ἂν ἐλάμβανε πέντε μόνον ἢ ἕξ, ἢ ἀγριονήσου, ἐπειδὴ δὲν εἴξευρε νὰ μετρήσῃ, δὲν θὰ παρετήρησε τίποτε.

Ἄλλοτε ἢ Πετρίνα δὲν θὰ ἐλεπτολόγει καὶ θὰ ἐξεκένωνεν ὄλην τὴν φωλαῆν, ἀνευ τινὸς φροντίδος, ἀλλ' αἱ θλίψεις ἃς εἶχε δοκιμάσῃ εἶχον θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ της συμπάθειαν τρυφεράν πρὸς τὰς θλίψεις τοῦ πλησίον, ὡς καὶ ἡ πρὸς τὸν Παλληκαρῶν ἀγάπη της, τῇ εἶχεν ἐμπνεύσῃ πρὸς πάντα τὰ ζῶα συμπάθειαν ἢ δὲν ἐγίνωσκεν ἐν τῇ παιδικῇ της ἡλικίᾳ. Ἡ ἀγριονήσου ἐκείνη δὲν τῆς ἦτο σύντροφος; ἢ μᾶλλον, ἂν ἐξηκολούθει το παιγνίδιόν της, ὑπήκοος; Ἐὰν οἱ βασιλεῖς ἔχουσι δικαίωμα νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῶν κόπων τῶν ὑπηκόων των καὶ νὰ ζῶσιν ἐξ αὐτῶν, ὀφείλουσι διὰ τοῦτο καὶ νὰ φέρωνται πρὸς αὐτοὺς εὐλαβῶς πως.

Ἀποφασίσασα τὴν θήραν ταύτην εἶχε ταύτοχρόνως ὀρίσῃ καὶ τίνι τρόπῳ θὰ τὴν μαγειρεύσῃ· ἐννοεῖται βεβαίως οὐχὶ ἐν τῇ καλύβῃ, διότι καὶ ἡ ἐλαφροτάτη κροκίς· καπιὸν ἐξερχομένη ἐξ αὐτῆς ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἰδόντων αὐτόν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν ἀνοικτῷ μέρει λόγμης τινὸς ἐνθα κατασκηνῶν οἱ νομάδες οἱ διερχόμενοι τὸ χωρίον καὶ ὀπόθεν κατ' ἀκολουθίαν οὔτε πῦρ οὔτε καπνὸς ἐμείλλον νὰ ἐφελκύσωσι τὴν προσοχὴν τινος. Ταχέως συνέλεξεν ἀγκαλίδα ξύλων ξηρῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ εἶχεν ἀνθρακίαν καὶ ἐν τῇ σποδῷ αὐτῆς ἐψῆσεν ἐν τῶν ὡν αὐτῆς, μεταξὺ δὲ δύο χαλίκων πολὺ καθαρῶν καὶ λεῖων ἐτριψε δραγμαῖδα ἄλατος ἵνα διαλυθῇ εὐκολώτερον. Τῇ ἀληθείᾳ τῆς ἔλειπεν φροδότη, ἀλλὰ τὸ σκεῦος τοῦτο δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων πλὴν εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ διαθέσωσι καὶ περιττόν τι. Μικρὰ ὅπῃ ἐν τῷ τεμαχίῳ τοῦ ἄρτου της ἀντικατέστησεν αὐτὴν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἠφρανόθη ἐμβάσασα μικρὸν τεμαχίον ἄρτου εἰς τὸ καλῶς ἐψῆμένον ὡν της· κατὰ τὸν πρῶτον βλωμὸν τῆς ἐφάνη ὅτι οὐδέποτε εἶχε φάγῃ τόσον καλὸν ὡν καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι καὶ ἐὰν ὄντως ὑπῆρχον οἱ τοῦ ὄνειρου της παραμαγεῦτοι, δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ κατασκευάσωσι τι παρεμπερές πρὸς τὸ ῥοφητὸν ἐκεῖνο ὡν τῆς ἀγριονήσου τὸ ἐψηθὲν ἐν τῇ σποδῷ.

Τῆς προτεραιῶν ὅτε εἶχε μόνον τὸν ξηρὸν ἄρτον της καὶ δὲν ἐφρανόζετο ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ τι πρὶν παρελθῆσαι πολλὰ ἑβδομάδες, μῆνες ἴσως, τὸ δεῖπνον τοῦτο ἤθελεν εὐαρεστήσῃ τὴν ὄρεξίν της, καὶ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ στομάχου της. Ἄλλ' ὅμως δὲν εἶχεν οὕτω· διότι πρὶν ἢ ἐξαντλήσῃ τὸ ὡν της ἡρώτα ἑαυτὴν ἐὰν θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ μαγειρεύσῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὰ ὑπολείπόμενα ὡς καὶ ἐκεῖνα ἂ αὐτῇ ὑπισχνεῖτο εἰς ἑαυτὴν ὅτι θὰ προμηθευθῇ

διὰ νέων εὐρημάτων. Καλόν, κάλλιστον τὸ ῥοφητὸν ὡν, ἀλλὰ καλὸν καὶ τὸ θερμὸν ῥόφημα δεδεμένον διὰ κρόκου φῶν. Κι' ἡ ἰδέα αὐτῆ τοῦ ῥοφήματος διήλθε διὰ τῆς κεφαλῆς της μετὰ ζωηροτάτης λύπης ὅτι ἦτο ἠναγκασμένη νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ἄναμφιδόλως ἢ κατασκευὴ τῶν σπαρτίδων τῆς καὶ τοῦ ὑποκαμίσου της ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν πεποίθησιν τινὰ ἀποδεικνύουσα αὐτῇ τί δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς ἐπιμονῆς. Ἄλλ' ἢ πεποίθησις αὐτῆ δὲν προσέβαινε μέχρι τοσοῦτου ὥστε καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ ἠδύνατο ποτε νὰ κατασκευάσῃ χύτραν ἐκ πηλοῦ ἢ ἐκ λευκοσιδήρου χάριν τοῦ ῥοφήματός της, ὡς οὐδὲ κοχλιάριον μετάλλινον οἶον δῆποτε ἢ ἀπλῶς ξύλινον ἵνα φάγῃ τὸ ῥόφημά της, διότι ἐνυπῆρχον ἐνταῦθα πολλὰ τὰ ἀδύνατα καθ' ὧν ματαίως θὰ ἐκοπίε. Ἔως ὅτου δὲ ἤθελε κερδήσῃ τὸ χρέμα τὸ ἀναγκαίου εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν δύο τούτων σκευῶν, ὠφείλει, ὡς πρὸς τὸ ῥόφημα νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν κνίσαν ἢ ἀνέπνευε διερχομένη πρὸ τῶν οἰκιῶν, καὶ εἰς τὸν κρότον τῶν κοχλιαρίων ὅπως ἤρχετο εἰς τὰ ὡς της.

Τοῦτο δὲ διανοεῖτο πρῶτα τινὰ μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἐργασίαν της· ὀλίγον δὲ πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸ χωρίον, παρὰ τῇ θύρᾳ οἰκίας τινος ἦν εἶχον κενώσῃ τὴν προτεραιῶν, εἶδε σωρὸν παλαιῦ ἀχύρου μετὰ παντοίων συντριμμάτων, μεταξὺ δὲ τῶν συντριμμάτων παρετήρησε κυτία ἐκ λευκοσιδήρου ἅτινα περιεῖχον κρέας ταρυχευτὸν, ἰχθύς, ὄσπρια ἦσαν δὲ διαφόρων σχημάτων μεγάλα, μικρά, ὑψηλά, χαμηλά.

Προσδληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς ἢ ἡ στυλιπνὴ ἐπιφάνεια αὐτῶν τῆς ἀπέστειλε, ἐστάθη αὐτομάτως καὶ οὐδ' ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐδίστασεν· αἱ χύτραι, τὰ πινακία, τὰ κοχλιάρια, τὰ περόνια ὧν ἐστερεῖτο ἐξήστραψαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Πρὸς τέλος ἐδὲ κατὰ τὸ δυνατὸν καταρτισμὸν τῶν μαγειρικῶν σκευῶν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὠφελθῇ ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων κυτίων. Δι' ἐνὸς ἄλματος διέρχεται τὴν ὁδὸν καὶ μετὰ σπουδῆς διαλέγει τέσσαρα κυτία καὶ τρέχουσα σπεύδει νὰ τα κρύψῃ εἰς τὴν βᾶσιν φράκτου, ὑπὸ σωρὸν φύλλων ξηρῶν ἐπιστρέφουσα δὲ τὴν ἐσπέραν θὰ τα εὕρισκεν ἐκεῖ καὶ τότε δι' ὀλίγης τινὸς ἐπιδεξιότητος πάντα τὰ εἶδη τῶν φαγητῶν ἅτινα ἐπενόει θὰ ἠδύνατο ἐκτελεσθῶσι.

Ἄλλὰ θὰ τα ἐπανεῦρισκε; τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπησχόλει αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐὰν τα ἐκλεπτον τότε ἤθελεν ἰδῆ πάντας τοὺς συνδυασμοὺς αὐτῆς περὶ τῆς ἐργασίας ἐξαφανιζόμενος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν αὐτὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐνόμιζεν ὅτι δύναται νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Εὐτυχῶς οὐδεὶς τῶν ἐκεῖθεν διελθόντων ἐσκέφθη νὰ τα ἀφαιρέσῃ, καὶ ὅτε τῆς ἡμέρας ληξάσης ἐπανῆλθεν εἰς τὸν φράκτον, ἀφήσασα πρῶτον νὰ παρῆλθῃ τὸ κύμα τῶν ἐργατῶν τῶν πορευομένων τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἦσαν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐν ᾧ τα εἶχε κρύψῃ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ κρότον νὰ κάμῃ ἐν τῇ νήσῳ της ὅπως οὐδὲ καπνὸν, ἐγκατέστη ἐν τῇ ὁδῷ τῆς λόγμης ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὰ χρησιμεύοντα αὐτῇ ἐργαλεῖα· τοῦτ' ἐστὶ λίθους ἐξ ὧν θὰ κατασκευάζε σφύρια δι' ὧν ἤθελε σφυρηλατῆσῃ τὸν λευκοσίδηρον· ἄλλοι δὲ λίθοι πλατεῖς ἤθελόν τῃ χρῆσιν αἰμύση ὡς ἄκμονες ἢ στρογγύλοι ὡς σφύρακα· ἄλλοι δὲ θὰ ἦσαν ψαλιδιὸν δι' ὧν θὰ τὸν ἐκοπίε.

Αὐτὴ δὲ μάλιστα ἢ ἐργασία τῆς παρέσχε τὴν πλείστην δυσχέρειαν καὶ δὲν τῆς ἤρκεσαν ὀλιγώτεροι τῶν τριῶν ἡμερῶν πρὸς κατασκευὴν κοχλιαρίου, ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδὲ ὡς ἦτο ἀποδεδειγμένον ὅτι, ἐὰν το ἐδείκνυεν, ἤθελε τις μαντεύσῃ ὅτι ἦτο κοχλιάριον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε τοιοῦτόν τι νὰ κατασκευάσῃ, ἤρκει τοῦτο, ἄλλως δέ, ἐπειδὴ ἐτρωγε μόνη, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τῇ μέλῃ περὶ τῶν κρίσεων ἃς ἐδύνατο τις νὰ ἐκφέρῃ περὶ τῶν ἐπιτραπειῶν σκευῶν αὐτῆς.

Καὶ νῦν ἵνα κατασκευάσῃ τὸ ῥόφημα τὸ τοσοῦτον περιπόθητον, εἶχε χρεῖαν βουτύρου καὶ ὀξάλιδος, ὅ ἐστι ξινήθρας.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ βούτυρον συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἄλατος· ἀδύνατο δὲ θῆλα δὴ νὰ κατασκευάσῃ διὰ τῶν χειρῶν της, διότι δὲν εἶχε γάλα, ὠφείλε νὰ τὸ ἀγοράσῃ· ἀλλὰ τὴν δαπάνην τῆς ὀξάλιδος ἤθελεν οἰκονομήσῃ ἐξερχομένη εἰς ἀναζήτησιν ἀνὰ τοὺς λειμῶνας, ἐνθα οὐ μόνον θὰ εὕρισκεν ἀγρίαν ὀξάλιδα, ἀλλὰ καὶ δαυκία, καὶ τραγοπέγωνα τὸ κοινῶς λεγόμενον σκουλί, ἅτινα μὴ ἔχοντα τὴν καλλονὴν μὴδὲ τὸ πάχος τῶν καλλιτεργουμένων λαχανικῶν θὰ ἦσαν ὅμως εἰς αὐτὴν κάλλιστα.

Πρὸς δὲ τοῖτοι μόνον ὡς καὶ λαχανικὰ ὑπῆρχον, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν τοῦ δεῖπνου της, νῦν ὅτε εἶχε κατασκευάσῃ ἄγγεα πρὸς ἐψῆσιν αὐτῶν, κοχλιάριον ἐκ λευκοσιδήρου καὶ περόνιον ξύλινον ἵνα τα τρώγῃ; ὑπῆρχον ὡσαύτως οἱ γῆδες τῆς λίμνης· ἐὰν ἦτο ἀρκούντως ἐκιδέξια ἵνα τοὺς ἀλιεύῃ. Τί δὲ ἀπηρτίετο πρὸς τοῦτο; Ὁρμαὶ εἰς ἃς ἤθελε θέσῃ ὡς δέλεαρ σκώληκας.

Ἐκ τῆς κλωστῆς ἦν εἶχεν ἀγοράσῃ διὰ τὰς σπαρτίδας της, ὑπελείπετο ἵκανὸν τεμαχίον μόνον δὲ πέντε λεπτὰ θὰ ἔδαπανα εἰς τὸ ἀγκιστρὸν καὶ διὰ τῶν τριγῶν τῆς οὐρᾶς ἵππου, ἃς εἶχε συλλέξῃ, αἱ ὀρμαὶ της ἐγένοντο ἐπαρκεῖς ἵνα ἀλιεύσῃ πολλὰ εἶδη ἰχθύων, ἂν μὴ τοὺς

εὐμορφωτέρους τῆς ἐντομῆς, οὓς αὐτὴ ἔβλεπεν ἐν τῷ διαυγῆ ὕδατι διερχομένων μετὰ καταφρονήσεως πρὸ τῶν λίαν ἀπλῶν ἀγκιστρῶν της, τοῦλάχιστον τινὰς ἐκ τῶν μικρῶν, ἦτον δυσκόλους, καὶ ὀτινας δι' αὐτὴν ἦσαν μεγέθους λίαν ἐπαρκούς.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Πῆγε καὶ βραδυάει,
Ἐκλείδεν ἢ ἀγορὰ
Ἡ μαμμά μου σιάζει
τὸ δωμάτιο μὲ χαρὰ.
Κάποιον ὄν κ' ἐμένα,
περιμένει χαρωπά.
Κάποιος γνωρισμένα
Ἔς τὴν ἐξώθυρα χτυπᾷ,
Τὸν ἀκούεις κάτου;
Ἄχ! μπῆτρα μου καλὴ!
Νά! τὸ πάτημά του
τρίζει πάνου ἔς τὸ σκαλί!

Μόσχισε ὁ ἀέρας
ἔφεξε τὸ σπητικό·
Ἐρχεται ὁ πατέρας
μὲ χαμόγελο γλυκό.

Νά τὸς που εφάνη
μ' ἀνοιγμένην ἀγκαλιά·
Ξέρω πὼς το κάνει
νὰ μου πάρῃ δυὸ φιλά.

Ἄχ! γλυκὲ πατέρα,
Ἄχ, παπάκι μου χρυσέ,
Ὅλη τὴν ἡμέρα
εἰς τὸν νοῦ μου εἶχα σέ,

Κ' ἔβλεπα νὰ κάνω
κάθε μιὰ σου συμβουλῇ,
γὰ νὰ μὴν πικράνω
τὴν καρδιά σου τὴν καλῇ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἔξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΑΠΟ ΒΟΣΚΟΥ ΣΟΦΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 179).

«Ἀπὸ μίαν Σύνοψιν Ἀριθμητικῆς ἐμάθα τὰς τέσσαρας πράξεις· πολὺ μοῦ ἤρκεσεν ἢ μελέτῃ δι' αὐτὸ ἐξέλεξα εἰς τὸ δάσος ἐν μέρος κατάλληλον καὶ ἠρχομένη συχνὰ νὰ μελετῶ τὴν ἡμέραν καὶ ἐνίοτε καὶ τὰς θερμὰς νύκτας.

Ἐνύκτα τινὰ κατὰ τὴν ὁποίαν παρετήρουν τὰ φωτεινὰ σημεῖα, τὰ ὅποια εἶνε διεσκορπισμένα εἰς τὸν ἀπέραντον οὐρανόν, ἐνεθυμήθην ὅτι τὰ ἡμερολόγια ἀνέ-

φερὸν ὅτι εἰς τινὰς ἐποχὰς ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο εἰς σημεῖα εἰς τὰ ὅποια ἐδίδοντο ὀνόματα ζῶων, ὠνομάζοντο παραδείγματος χάριν Κρίως, Ταῦρος· ἠθέλησα νὰ μάθω τί εἶνε αὐτὰ τὰ σημεῖα, ὑποθέτων δὲ ὅτι θὰ εὕρισκοντα εἰς τὸν οὐρανὸν συμπλεγμάτα ἀστέρων, τὰ ὅποια ὠμοιάζον μὲ ζῶα, ἤρχισα νὰ παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς. Ἐξέλεξα πρὸς τοῦτο τὴν ὑψηλοτάτην δρυὸν τοῦ δάσους, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁποίας κατασκευάσα σκοπιὰν ἐκ συμπεπλεγμένων κλάδων ῥοδοδάφνης καὶ λυγαρηῆς, ἢ ὅποια μακρὸν ὠμοιάζε πρὸς φωλαῆν πελαργοῦ.
Ἐκείνην ἐσπέραν ἀνέβην εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μου, ὅπου καθήμενος ἐπὶ παλαιῦ κανίστρου, ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰ διάφορα μέρη τοῦ οὐρανοῦ διὰ ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ταύρου ἢ τοῦ κριοῦ.

Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὰ θαύματα τῆς ὀπτικῆς ἦσαν ἄγνωστα καὶ ὡς μόνον τηλεσκοπίον εἶχον τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἀφ' οὗ τοὺς ἐκούρασα ἐπὶ μακρὸν εἰς μᾶτην, εἶχα ἀπελπιθῆθαι, ἀλλ' ἡ τύχη μ' ἐδίδαξεν ὀρθότερας τινὰς γνώσεις καὶ ἐνεθάρρυνε τὰς προσπάθειάς μου.

Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἀνομιαν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἕνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἀνομιαν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἕνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.
Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἀνομιαν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἕνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.
Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἀνομιαν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἕνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἀνομιαν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἕνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἀνομιαν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἕνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἀνομιαν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἕνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

» Εξέλεξα ένα αστέρα τρίτου μεγέθους, έπειτα δε δια τρυπάνου έτρύπησα κλάδον τινά δένδρου μετρίου μεγέθους απέναντι του αστέρος τούτου. Έπειτα δε ως οπαδός του Πτολεμαίου έκαμα τον εξής συλλογισμόν. Ο αστήρ ούτος είνε πλανήτης ή άπλαγής αν είνε ακίνητος, έπειδή και το σημείον της παρατηρήσεώς μου είνε ακίνητον, θα τον βλέπω διαρκώς δια της όπης την όποιαν ήνοιξα αν κινείται, θα παύσω μετ' όλίγον να τον βλέπω και θα έπαναλάβω το πείραμά μου τούτο δε και έκαμα πρόγνματι, αλλά το μόνον άποτέλεσμα μου ήτο ότι συνέτριψα το τρύπανόν μου. Το δυστύχημα τούτο με ήνάγκασε να προσφύγω εις άλλο μέσον.

» Έλαβα κλάδον άκταίης (κουφοξυλιάς) τον όποιον έσχισα κατά το μήκος αυτού, άφαιρέσας δε την έντεριώνην συνέσφιγγα πάλιν τα δύο χωρισθέντα μέρη δια σπάγγου και έκρέμασα τον ξύλινον τούτον σωλήνα εις τον ύψηλότατον κλάδον της δρυός, ήτις μοι έχρησίμευεν ως σκοπιά.

» Δια του μέσου τούτου και δια της εύκολίας την όποιαν άπέκτησα εις τα να διευθύνω τον σωλήνα προς τους διαφόρους αστέρας, τους όποιους ήθελα να παρατηρήσω, κατώρθωσα τέλος να εύρω τον ζητούμενον.

» Έπειτα ήτο εύκολον πλέον να εύρω την θέσιν των κυριωτέρων άστερισμών, σύρων φαντασιώδεις γραμμάς από ενός αστέρος εις άλλον, κατά το σχέδιον του έπιπεδοσφαίρου μου τότε δε ένόησα τί ήσαν τα πολυάριθμα εκείνα ζώα δια των όποιων οι ποιηταί έγέμισαν τον ούρανόν.

» Αφ' ου ήσκήθην κάπως εις την άνάγνωσιν του χάρτου του ούρανοϋ, έσκέφθην ότι έπρεπε να μάθω ν' αναγινώσκω και τον χάρτην της γής, καθ' όσον μάλιστα οι Βίοι του Πλουτάρχου, τους όποιους κατά τύχην άνέγνωσα, μοι έφερον εις τον νοϋν μου τα κατορθώματα των ίπποτων,

τά όποια άνέγνωσα εν τή μικρά βιβλιοθήκη του μοναστηρίου.

» Θέλων λοιπόν να γνωρίσω τας πόλεις, τας χώρας και τα βασίλεια όπου διαπρεψαν οι ένδοξοι οϋτοι παράφρονες, άπεφάσισα να τους άκολουθήσω βήμα προς βήμα, αλλά μετ' όλίγον έκινδύνευσα να γίνω τρελλός, όπως και αυτός.

» Ως μόνον βοήθημά μου δια την μελέτην της Γεωγραφίας είχα τους πέντε χάρτας μου και τα έπιπεδοσφαίρα περι των όποιων ώμίλησα. Όλίγον έλειψε να τα χάσω από τους κόπους τους όποιους κατέβαλα δια να έννοήσω τί έσήμαινον οι κύκλοι επί της ύδρογείου σφαιρας, δη-

λαδή οι μεσημβριοί, οι τροπικοί, οι ζωδιακοί. Μυρίας σκέψεις έκαμα δια να έννοήσω τί έσήμαινον αι τριακόσαι εξήκοντα λευκαί και μαυραί γραμμαί, αι όποιαι έχωρίζον τον ίσημερινόν. Επί τούτους τα εξέλεβα ως λεύγας και χωρίζοντες να διατάσω συνεπέρανα, ότι ή γήνην σφαίρα είχε περιφέρειαν τριακοσίων εξήκοντα λευγών.

» Αλλ' όταν άνεκοινοωσα την ώραίαν ταύτην ανακάλυψίν μου εις ένα των ασκητών του μοναστηρίου, όστις ειχε μεταβή εις Καλαβρίαν, μοι ειπεν ότι αυτός δια τρεψε περισσότερον των τριακοσίων εξήκοντα λευγών, αλλά δεν έκαμε τί γύρον του κόσμου. Τότε ένόησα πόσον ήπατήθη έντράπην διότι έγινα τώσον γελοσός, ίσως δε ή έχνα δια παντός το θάρρος μου, αν δεν έκαμην την εξής συνάντησιν.

» Έκάστην Κυριακήν συνήθιζα να πηγαίνω εις Λουνεβίλλην δια ν' άκούω εις την εκκλησίαν αυτήν την λειτουργίαν ήμέραν τινά μετá την άπόλυσιν της εκκλησίας εισελθών εις τον κήπον εύρον τον καθηγητήν Ρεμψ, καθημενον εις το άκρον μιας δεινροστοιχίας και κρατούντα εν βιβλίον εις τη χείρά του ήτο δε τούτο Μ έ θ ο σ π ρ ο σ π ο υ δ η ν τ η ς Ρ ε μ ψ ο υ γ ρ α φ ί α ς π ρ ο ό λ ί γ ο υ τ ο τ ε έκδοθεΐσα. Παρεκάλεσα τον κ. Ρεμψ να μοι δανείσθαι το βιβλίον, οϋτος δε εξέλεσε την παράκλησιν με πολλήν προθυμίαν και εύγένειαν. Έσκόπευα να το αντιγράψω, αλλ' ή άνυπομονησίς μ' έκαμνε να το άναγνώσω όλον καθ' όδόν, πριν δε έπιστρέψω εις το μοναστήριον έγραμμάριζα την άναγωγήν των μερών του ίσημερινού εις τα όδοιπορικά μέτρα των διαφόρων εθνών.

Με ειχε καταλάβη άληθής πάθος δια την Γεωγραφίαν δια να τελειοποιηθώ εις τας μελέτας μου άπεφάσισα να εύρω τα κατάλληλα μέσα. Έκήρυξα λοιπόν πόλεμον κατά των κατοίκων του δάσου.

» Έπειτα συνέχισα

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ώρα, εις τας διακοπάς, εις τας ήμέρας της αναπαύσεως μετá την κόπωσιν της συντόνου μελέτης και τας συγκινήσεις των εξετάσεων, τί δροσερώτερον αναψυκτικόν δια τους μαθητάς και τας μαθητριάς δύναται να ύπάρξη από τους τόμους της «Διαπλάσεως των Παίδων» ;

Τίς γονεύς δεν θα προτιμήσθ την «Διάπλασιν» παντός άλλου αναγνώσματος δια τα προσφιλή τέκνα του, αφού όχι μόνον τερπνότερον και καταλλιλότερον δεν ύπάρχει εις την γλώσσάν μας, αλλ' ουδέ ευθηνότερον — Διότι εκ των 24 τόμων της Α' περιόδου (1879—1893) του περιοδικού τούτου, οτινες πρότερον έτιμώοντο φρ. 2,50 έκαστος προσφέρονται τώρα εις τιμήν άπίστεύτως ευθηνήν, ήτοι :

πρός δραχμην 1, 1 έκαστος δια τους εν Αθήναις, δραχμην 1, 40 δια τους εν ταΐς Έπαρχίαις, και φρ. χρ. 1 δια τους εν τῷ Έξωτερικῷ — έλευθεροί ταχυδρομικῶν τελευτών —

οι εξής 17 τόμοι της «Διαπλάσεως των Παίδων» :

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Οι εκ της άνω σειράς εξαίρουμένοι 7 τόμοι είνε σχεδόν εξηντάτημοι, πωλούνται δε τα όλίγιστα εύρισκόμενα αντίτυπα του 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} και 14^{ου} τόμου προς φρ. 2,50 — του 10^{ου} φρ. 4 — και του 2^{ου} φρ. 10.

Και εκ των 17 δε τόμων της δραχμής οι βαθμηδόν εξαυλούμενοι θα ύπερτιμηθώσι πάλιν.

Έν τοις τόμοις της «Διαπλάσεως», όν έκαστος κοστίζει δι' 100 έως 130 εικόνων και είνε ανεξάρτητος των άλλων άποτελών άυτοτελές βιβλίον εκ μεγάλων δελτιδων 192, εμπεριέχονται, εκτός της άλλης ποικιλίας, έξόχως επαγωγού, μορφωτικής και διδακτικής ύλης, και τα εξής ήθικώτατα και τερπνά μυθιστορήματα :

Ο Άνοικτόκαρδος, εν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οι τρεις μικροί Σωματορούλακες, εν τῷ 7^ω και 8^ω. — Ο Βράχος των γλάρων, εν τῷ 9^ω. — Ο Μικρός ήρωας, εν τῷ 10^ω. — Η Κόρη του Γεροθουά, εν τῷ 11^ω. — Ο Ίωάννης Καστέρας, εν τῷ 12^ω, 13^ω και 14^ω. — Το Κερθάνιον, εν τῷ 13^ω και 14^ω. — Δι Διετείς διακοπαί, εν τῷ 15^ω και 16^ω. — Ο Πλοίαρχος, εν τῷ 17^ω και 18^ω. — Η Γυρτοπούλα, εν τῷ 19^ω και 20^ω. — Η Άδελφούλα μου, εν τῷ 20^ω. — Οι Καλοί άνθρωποι εν τῷ 21^ω. — Ο Μικρός λόρδος, εν τῷ 22^ω. — Ο Κληρονόμος του Ροθινσώνος, εν τῷ 23^ω και 24^ω.

Παραγγελίαι μετá του άντιτίμου (δεκτού και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθύνονται, δι' επιστολῆς συστημένης, κατ' ευθεΐαν : Προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Έκδόστην της «Διαπλάσεως των Παίδων» οδός Αΐλου, 119. Εις Αθήνας.

βήμα, αλλά μετ' όλίγον εκινδύνευσα να γίνω τρελλός, όπως και αυτός.

» Ως μόνον βοήθημά μου δια την μελέτην της Γεωγραφίας είχα τους πέντε χάρτας μου και τα έπιπεδοσφαίρα περι των όποιων ώμίλησα. Όλίγον έλειψε να τα χάσω από τους κόπους τους όποιους κατέβαλα δια να έννοήσω τί έσήμαινον οι κύκλοι επί της ύδρογείου σφαιρας, δη-

μερών του ίσημερινού εις τα όδοιπορικά μέτρα των διαφόρων εθνών.

Με ειχε καταλάβη άληθής πάθος δια την Γεωγραφίαν δια να τελειοποιηθώ εις τας μελέτας μου άπεφάσισα να εύρω τα κατάλληλα μέσα. Έκήρυξα λοιπόν πόλεμον κατά των κατοίκων του δάσου.

» Έπειτα συνέχισα

ΑΚΑΡΔΟ ΠΑΙΔΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο Στέφανος έχει άγορασμένα είκοσι λεπτών κεράσια και τα τρώγει εν ό περιπατεί. Εις τον δρόμον άπαντá τον όρφανόν τον Μάρκον, που φορεί παλαιά και μπαλωμένα φορέματα. Ο Μάρκος τ' αγαπά και αυτός τα κεράσια, αλλά δεν έχει καίμενος κανένα να του αγοράση· κυττάζει λοιπόν τα μεγάλα και κατακόκκινα και τραγανά κεράσια του Στεφάνου και ξεροκαταπίνει. Και λέγει μέσα του :

— Να είχα κ' εγώ δύο πριά !

Ο Στέφανος βλέπει πως το μάτι του Μάρκου δεν ξεκολλά από τα κεράσια του και του έρχεται μία ιδέα να διασκεδάση· είνε ευχαριστημένος από την ιδέα του και γαμογελά· πηγαίνει κοντά εις το όρφανό και του λέγει !

— Μάρκο, τ' αγαπάς τα κεράσια ;

— Ω, ναι, άπαντá το πτωχόν παιδί.

— Για ιδε τί μεγάλα που είνε αυτά που έχω, και δροσίζουν τόσο πολύ 'ς αυτή τη ζέστη ! θέλεις να σου δώσω ένα δύο ;

— Σάν θέλεις, ειπεν ο Μάρκος.

— Καλά, αλλά θα κάμης δ,τι σου πώ· θα γονατίσης επάνω 'ς τα χόρτα, θα κλεισης τα μάτια σου, θ' άνοιξης το στόμα σου, εγώ θα κρατώ το κεράσι και συ θα το πιάνης με τα χεΐλη σου.

— Άς είνε, ειπε το πτωχό παιδί.

Ο Μάρκος εγονάτισε, εκλεισε τα μάτια του, άνοιξε το στόμα του και με τα χεΐλη του έπροσπάθησε να πιήσθ το κεράσι· αλλά το κεράσι όλο έφευγε και το όρφανό εκινούσε εδω και εκεί το στόμα του δια να το εύρη και ο Στέφανος έγελοσε· ήτο πολύ άστείον, φαίνεται, το παιγνίδι.

Την ώραν εκείνην έπερνούσεν άπ' εκεί ο διδάσκαλος· ειδε τα δύο παιδία, έπλησίασε και ειπεν εις τον Στέφανον :



— Εΐσαι άκαρδο παιδί, Στέφανε· άντι να δώσης δύο τρία κεράσια εις το δυστυχισμένο όρφανό, τό έχεις αυτός και το βασανίζεις και γελάς και διασκεδάζεις μαζί του.

Ο Στέφανος έγινε κατακόκκινος σάν τα κεράσια του· έννοιθε από την άρχή πως δεν ήτο καλό αυτό που έκαμνε, μα πάλι που ήθελε να διασκεδάση ! τώρα όμως που του ειπε ο διδάσκαλος του αυτά τα λόγια του ήλθαν δάκρυα εις τα μάτια· έδωκε γρήγορα εις το όρφανό όλα τα κεράσια που του έμειναν και έφυγε κατεντροπιασμένος εις το σπίτι των· και εις τον δρόμον μία φωνή του έλεγε μέσα του :

— Κύττα άλλη φορά να μη παίζης με τη φτώχεια των όρφανών και των δυστυχισμένων· να συμπονής πρέπει τους δυστυχισμένους, όχι να τους περιπαίζης και να διασκεδάζης με τη δυστυχία των.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, 186 σελ. 183]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Δεκαπέντε περίπου ημέρας μετά την σκηνήν, την οποίαν διηγήθημεν πρό μικρού, η Μυάνα έντελώς αναρρώσασα εκάθητο πλησίον του Λαδουσέτη εντός δωματίου ημιφωτιστού, επί ξυλίνου ρυπαρού καθίσματος.

Το δωμάτιον εκείνο ήτο ο αντιθάλαμος του αστυνομικού τμήματος της Λυώνος.

Μετά τινος στιγμάς ήσαν ενώπιον του αστυνόμου.

Ούδεν τὸ ἰδιάζον εἶχεν ἡ φυσιογνωμία τοῦ ὑπαλλήλου τούτου, εἰμὴ ὅτι ἐφωτίζετο ὑπὸ δύο φωτοβόλων καὶ ἐρευνητικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐπὶ τινος στιγμάς προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Λαδουσέτη καὶ τῆς Μυάνας, καὶ ἀπὸ τῆς Μυάνας ἐστράφησαν πάλιν εἰς τὸν γαλακτοπώλην.

— Λοιπὸν, κύριε Λαδουσέτη, αὐτὸ εἶνε τὸ κορίτσι που εὐρήκατε εἰς τὰ χιόνια τὴν 26 παραλθόντος Νοεμβρίου ;

— Ναί, κύριε αστυνόμε.

— Τώρα ἀνέρρωσε έντελῶς, νομίζω, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Βέβαια.

Ὁ δὲ γαλακτοπώλης στραφεὶς πρὸς τὴν Μυάναν, ἣτις ἐτρεμεν, εἶπε :

— Διηγήσου εἰς τὸν κύριον αστυνόμον τί μας εἶπες εἰς τὸ σπῆτι.

Τότε τὸ κοράσιον διηγήθη τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν, ἐνδιατρίβον ἰδίως εἰς λεπτομερείας περὶ τοῦ καιροῦ, τὸν ὁποῖον ὑπηρετήσεν εἰς τὸν Γιάννακον.

— Αὐτὸς σ' ἐγκατέλιπε εἰς τὸ χιόνι ; ἴσως θὰ ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ κρύου.

— Ὄ, ὄχι, κύριε αστυνόμε, εἶπέ τὸ κοράσιον· δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος· εἶπειτα διατὶ θὰ ἤθελε νὰ με ξεφορτωθῇ ; ἐκέρδιζα ἀρκετὰ καὶ δὲν τρώγω πολὺ.

— Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σε κάμῃ καπνοδοχοκαθαριστήν, πρῶτον, διότι εἶσαι κόρη καὶ δευτέρον διότι δὲν ἔχει τυχτικὴν ἄδειαν. Ὅταν ἔλαβε διαταγὴν νὰ ἐμφανισθῇ ενώπιόν μου ἐφοβήθη.

Ἡ Μυάνα ἀναλαβοῦσα θάρρος διηγήθη λεπτομερέστατα εἰς τὸν αστυνόμον τί συνέβη εἰς αὐτὴν ἀφ' οὔτου ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν πεδίων τῆς Μετζάνας.

Ὁ αστυνόμενος ἐν ᾧ ἤκουε τὴν διήγησιν τῆς κόρης, ἐξήταξε τὰς σημειώσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ἐντὸς φακέλλου ὑποκιτρίνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γραμμένον διὰ μεγάλων γραμμάτων :

Ἐπιθέσεις Γιάννακα.

Ὅτε δὲ ἡ Μυάνα ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ἀφ' οὗ πολλάκις ἀνεφάρεν, ὡς εἶνε εὐνόητον, τὸ ὄνομα τοῦ Ἐ-

λευθέρη, ὁ αστυνόμενος ἐκλείσει τὸν φάκελλον καὶ εἶπεν εὐχαριστημένος :

— Αὐτὸ εἶνε ἡ κατάθεσις τῶν δύο παιδίων συμφωνεῖ πληρέστατα.

Ἡ Μυάνα ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἀνώρθωσε τὴν κεφαλὴν· εἶπειτα δὲ μετὰ τινος δειλιάς :

— Μήπως γνωρίζετε τίποτε διὰ τὸν Ἐλευθέρην, κύριε αστυνόμε ;

— Θὰ ἠσθάνεσο εὐχαριστήσιν ἂν τον ἐβλεπες ;

— Ὄ, ναί, κύριε αστυνόμε.

Τότε ἐκτύπησε κωδωνίσκον εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης του.

Εἰς αστυνομικὸς κλητὴρ ἐνεφανίσθη.

— Φέρετε, σὰς παρακαλῶ, ἐδῶ αὐτόν που περιμένει εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον.

Ἡ καρδιά τῆς Μυάνας ἐκτύπα δυνατὰ. Ἦτο δυνατόν λοιπὸν ἀφοῦ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἐκ τοῦ κινδύνου, νὰ ἐπανίδῃ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν κόσμον τούτον ;

Ἡ προσδοκία τῆς δὲν διήρκεσε πολὺ. Θύρα ἀπέναντι αὐτῆς κειμένη ἠνοιχθη.

Δύο δὲ κραυγαὶ ἀντήχησαν σχεδὸν ταύτοχρόνως.

— Ἐλευθέρη ! Μυάνα !

Τὰ δὲ παιδιὰ μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους ὤρμησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἐπειτα δὲ παρετήρησαν μετ' εὐχαριστήσεως ἀλλήλους.

Δὲν ἐφόρον πλέον ρυπαρὰ ἐνδύματα ἀπόζοντα καπνίαν, οὐδὲ εἶχον τὸ πρόσωπόν των κατὰμαυρον, ἀλλ' ἦσαν καθάριοι, καὶ εὐπρεπεῖς.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ αστυνόμενος καὶ ὁ Λαδουσέτης ἀντήλασον λέξεις τινάς, τὰ δύο παιδιὰ διηγήθησαν πρὸς ἀλλήλα τί συνέβη εἰς αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐχωρίσθησαν.

Ὁ αστυνόμενος διέκοψε τὰς ἐξομολογήσεις των.

— Τώρα, παιδιὰ μου, τοῖς εἶπε, δὲν πρέπει νὰ ταραχθῆτε μήτε νὰ φοβηθῆτε· ἀφ' οὗ μοῦ διηγήθητε τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ἐπαναλάβετε ὅσα μοῦ εἶπετε, ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ μετ' ὀλίγον.

Ποῖος νὰ ἦτο ἀρὰ γε ;

Πάλιν ἐκρούσε τὸν κώδωνα ὁ αστυνόμενος, καὶ ἐνεφανίσθη ὁ αὐτὸς κλητὴρ.

— Εἰπέτε εἰς τοὺς χωροφύλακας νὰ εἰσελθῶν με τὸν φυλακισμένον.

Τὰ παιδιὰ μόλις ἀνέπνεον.

Ποίαν δὲ εὐχαριστήσιν ἠσθάνθησαν ἰδόντες εἰσερχόμενον μετὰ τὴν εἰσοδὴν τὰς χεῖρας, τὸν Γιάννακον, ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον ἠγόρασαν ἄλλοτε τὸσον ὠραῖον μπιρζόλαν.

Ὁ ἀρχικαπνοδοχοκαθαριστὴς ἐπανευρὼν ἐξαρνα τὰ δύο παιδιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε νομίσῃ νεκρά, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνησιν ὀργῆς, ἣτις ὁμως δὲν διέ-

φυγε τὸ ἠσκημένον ὄμμα τοῦ αστυνόμου. — Νὰ τὰ δύο παιδιὰ, τοῦ εἶπεν ὁσπῆτος, τὰ ὁποῖα ἠθέλατε νὰ ἐξαφανίσαιτε. Ἐπιμένετε εἰς τὴν ἀρνήσιν σας ; — Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννακας ὑποκώφως.

Τότε, καθ' αἰτησιν τοῦ αστυνόμου, ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἐπανελάθον, ὅτι πολλάκις εἶχον ἕως τώρα διηγήθῃ. Μετὰ βαθείας δὲ θλίψεως ἔμαθον ὅτι τὰ ἐξήντα τέσσαρα φράγγα τὰ ὁποῖα ἐπιστεύθησαν εἰς τὸν Γιάννακον ἔδαπανήθησαν ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν κρύπτην ὅπου ἐρύλατον τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζον.

Τώρα ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἦσαν κατεστραμμένοι ἰκανῶς. Ἡ ἐλπίς ν' ἀγοράσωσι ποτε τὴν πρὸς κατασκευὴν πωμάτων μηχανὴν ἐξηφανίσθη· ἐπρεπε ν' ἀρχίσωσιν ἐκ νέου.

Βεβαίως οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ ἐπιστρέψωσι πλέον πρὸς τὸν Φιλήτορα.

Δι' ὅ ὅτε ὁ Γιάννακας ἤχθη μετὰ τὸν δύο στρατιωτῶν εἰς τὰς φυλακάς, τὰ παιδιὰ ἐδήλωσαν ὅτι τὸ καθὲν ἐδέχοντο εὐχαρίστως νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἣτις το περισυνέλεξε.

Ὁ Ἐλευθέρης λοιπὸν εἰσηλθεν ὡς ἐργάτης εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ρόβινσεν, ἡ δὲ Μυάνα ἔμεινε πλησίον τοῦ ζεύγους τῶν γαλακτοπωλῶν.

Ἀπεφασίσθη δὲ ἐκάστην Κυριακὴν Ἐλευθέρης νὰ ἐρχεται νὰ τὴν βλέπῃ. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνηγκάλισθησαν ἀλλήλους, καὶ ἐπέστρεψαν ν' ἀναλάβωσι τὰς συνήθεις τῶν ἐργασίας. [Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

Τὴν ἡμέραν τῆς κτίσεως τὰ δένδρα ἐκαυχῶντο τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο διὰ τὰ προτερήματά του. — Εἰς ἐμὲ ἔδωκεν ὁ Πλάστης, εἶπεν ἡ ὑψηλὴ δρυς, δύναμιν καὶ χάριν καὶ διάρκειαν. — Ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ μ' ἔκαμεν εὐλογημένην· εἰμαι ὄχι μόνον ὠραία ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος. Τοιουτοτρόπως ἐκαυχῶντο καὶ ἡ κερασέα καὶ ἡ ροδακινέα καὶ ἡ πεύκη καὶ ἡ ἐλάτη. Μόνον ἡ ἄμπελος ἐσιώπα καὶ ἔκλινε πρὸς τὴν γῆν.

— Ἀπὸ ἐμὲ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἔλα τὰ καλά, φαίνεται, ἔλειψαν· οὔτε κορμὸν ἔχω, οὔτε κλάδους, οὔτε ἄνθη, οὔτε καρπούς· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν εἶμαι πρέπει νὰ ἐλπίζω καὶ νὰ περιμένω.

Δὲν ἐπερίμενε πολὺν καιρὸν, καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος· εἶδεν ἐν ἀδύνατον πλάσμα τὸ ὁποῖον ἐξήτει βόηθειαν· τὸ ἐπεριποιήθη εὐσπλαγγῶς. Εἰς

τὸ κλῆμα ἐφάνησαν μικροὶ πρασινίζοντες κόκκοι οἵτινες ἐγένοντο ὀλονὲν μεγαλείτεροι. Ὁ ἥλιος μὲ τὰς θερμὰς ἀκτῖνάς του ἔκαμε καθ' ἐκάστην γλυκυτέρας τοὺς ξυνοὺς καθ' ἀρχὰς κόκκους.

Τώρα μὲ πλουσίας σταφυλάς στολιμένη κατένευεν ἡ ἄμπελος πρὸς τὸν κύριόν της, ὅστις ἐγεύθη τὸν γλυκὸν γουμὸν της καὶ τὴν ἀνόμασεν εὐγνώμονα καὶ ἀγαπητὴν φίλην. Πολλὰ ὑπερήφανα δένδρα τὴν ἐξήλευον τώρα, διότι αὐτὰ ἦσαν ἄνευ καρπῶν. Ἡ ἄμπελος ὁμως ἦτο εὐχαριστήμενη διὰ τὸ μικρὸν ἀνάστημα της, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην της. Διὰ τοῦτο ὁ καρπὸς της εἶνε ὁ γευστικώτερος ὄλων καὶ ὁ χυμώτερος αὐτοῦ χαροποιεῖ τὴν καρδίαν τοῦ ὑποκείμενου καὶ δίδει δυνάμεις εἰς τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν καταβεβλημένον.

Ὅστις εἶνε ἐγκαταλειμμένος ἄς μὴ ἀπελπίζεται, ἀλλ' ἄς ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν. Τὸ ἀδύνατον κλῆμα παρῆγει τὸν εὐχυμώτερον καρπὸν, τὸ μᾶλλον ζωογόνον ποτὸν τῆς γῆς.

ΚΡΙΑΦ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Πλοῦσιός τις καθ' ὑπερβολὴν ἰδιότροπος, δὲν ἦτο διόλου εὐχαριστημένος πρὸς τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ ὄλοι τοῦ ἔπταιον, ἀφοῦ δὲ, κατὰ τὴν γνώμην του, οὐδεὶς ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν θέσιν τὴν ἣν αὐτὸν κατεῖχεν, ἀπεφασίσει νὰ ἐπιφέρει μεταβολὰς τινὰς καὶ ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην ποῖαν θέσιν ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὁ καθείς.

Ἡμέραν τινὰ καλέσας ὄλους ὄσους εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀπὸ τοῦ γραμματέως του μέχρι τοῦ θυρωροῦ του, ὁμίλησεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐξῆς.

— Ἡ ὑπηρεσία μου γίνεται ἐλαεινά· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σας ἀποπέμψω ἰδοὺ τί σας προτείνω νὰ κάμετε, ἂν θέλει νὰ μείνετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου· θὰ καταγράψω ὄλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς οἰκίας μου ἐπάνω εἰς τεμάχια χαρτίων, τὰ ὁποῖα θὰ διπλώσω καὶ θὰ θέσω ἐντὸς ἐνὸς πύλου· ἕκαστος ἀπὸ σας θὰ λάβῃ κατὰ τύχην ἓν ἀπὸ τὰ χαρτῖα καὶ θὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν προορίσει δι' αὐτὸν ἡ τύχη.

Οὗτοι διὰ νὰ μὴ χάσωσι τὰς θέσεις των ἐπροτίμησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀλόκοτον θέλησιν τοῦ κυρίου των, ἐλπίζοντες ὅτι ἡ νέα αὕτη ἰδιοτροπία θὰ παρέλθῃ ταχέως ὅπως καὶ τόσαι ἄλλαι. Ἐλαβε λοιπὸν ὁ καθεὶς ἓν τεμάχιον χαρτίου. Ἡ τύχη τα ἔκαμεν ὄλα ἄνω κάτω· ὁ θαλαμηπόλος ἐγένεν ἀμαξηλάτης· ὁ γραμματεὺς μάγειρος· ὁ ἀμαξηλάτης θαλαμηπόλος, ὁ μάγειρος θυρωρός, ὁ δὲ θυρωρός προεδιβάσθη εἰς γραμματέα.

Ὁ ἰδιότροπος πλοῦσιος διέταξε ν' ἀναλάβωσιν ὄλοι τὴν νέαν ὑπηρεσίαν των.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐφόρεσε τὸ πλατὺ φόρεμα τοῦ ἀμαξηλάτου. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐκρυψε τὴν μεγάλην κοιλίαν του ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν τοῦ θαλαμηπόλου. Ὁ θυρωρός ἐφόρεσε τὴν ρεδεγκόταν τοῦ γραμματέως· ὁ δὲ γραμματεὺς τὸν λευκὸν σκουφὸν τοῦ μαγείρου.

Ὁ πλοῦσιος διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἰκανότητα τῶν ὑπαλλήλων του ἐζήτησε πρῶτον νὰ κάμῃ τὸ λουτρόν του καὶ νὰ ἐνδυθῇ· ἀλλ' ὁ νέος θαλαμηπόλος συνηθισμένος νὰ περιποιεῖται ἴππους, μεταχειρίσθη ὡς ζῶον τὸν κύριόν του, ὥστε οὗτος διὰ ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὰς περιποιήσεις τοῦ πρώην ἀμαξηλάτου ἀπεφασίσει νὰ ἐνδυθῇ μόνος του.

Ἐπειτα διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ ἀμαξη διὰ νὰ ἐξεέλθῃ· ἀλλ' ὁ νέος ἀμαξηλάτης συνηθισμένος νὰ τινάζῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ κυρίου του καὶ ὄχι νὰ περιποιεῖται ἴππους ἠνάγκασε τὸν πλοῦσιον νὰ περιμείνῃ δύο ὀλοκλήρους ὥρας.

Τέλος πάντων ἠδυνήθη νὰ ἐξεέλθῃ ὁ αὐθέντης· ἀλλὰ μετὰ πεντήκοντα μόλις βήματα ὁ νέος ἀμαξηλάτης ἀσυνήθιστος νὰ ὀδηγῇ ἴππους ἀναποδογυρίζει τὴν ἀμαξαν ἐντὸς ἐνὸς λάκκου.

Ὁ κύριος ὑβρίζει τὸν ἀδέξιον ἀμαξηλάτην καὶ καταλασπωμένος καὶ ἐλαεινὸς ἐπιστρέφει περὶ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Κρούει τὴν θύραν· ἀλλ' ὁ νέος θυρωρός ἀσυνήθιστος εἰς τὸν κρότον τοῦ βόπτρου δὲν ἀνοίγει· ὁ δὲ αὐθέντης περιμένει ὀλοκλήρον τέταρτον τῆς ὥρας, ἂν καὶ ἤρχισε νὰ βρέχῃ βραδυαίως, ἕως οὔτου ὁ πολλάκις ἐπαναληφθεὶς κρότος ἔκαμε τέλος τὸν μάγειρον νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἐξετέλει χρέη θυρωροῦ.

Τέλος ὁ κύριος εἰσέρχεται πνέων πῦρ καθ' ὄλων τῶν ὑπηρετῶν του. Ἀφ' οὗ ἠλλαξεν ἐνδύματα διητυνῆθη εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅπου τον ἀνέμενον ὁ νέος γραμματεὺς του.

— Εἰξέυρετε νὰ γράψῃς ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ αὐθέντης.

— Πῶς ὄχι ; ἀπαντᾷ ὁ θυρωρός· ἐτελείωσα τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν ἐπῆγρα καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἑλληνικοῦ, μὰ δὲν ἐκάθησα.

— Πολὺ καλά, ἐγὼ θὰ σου ὑπαγορεύω καὶ σὺ θὰ γράψῃς. Προσοχὴ· γράψε : «Κύριε Ἀλκιβιάδη,

«Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀπαντᾷ» (θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του) Ἄ ! ναί, εἰς τὴν φιλικὴν σας ἐπιστολήν».

— Ὄ, στάσου νὰ ἐνθυμηθῶ. — Γράφει : «τὴν ὁποίαν ἔλαβον».

— Ἄ, πότε τὴν ἔλαβον, ὦ χθές, ὄχι προχθές, ἄ, μὲν, ἀντιπροχθές, ναί.

«Ἀντιπροχθές· εἰς αὐτὴν μοι ἐγράφετε ὅτι» . . . ἄ, ναί ὅτι μ' ἐπεθυμήσατε πολὺ καὶ ὅτε μ' εὐχαριστεῖτε διὰ

τὰς φράουλας τὰς ὁποίας σὰς ἔστειλα.»

— Νὰ εἶχα αὐτὴν τὴν στιγμὴν μερικὲς φράουλας δὲν θὰ ἦτο κακὴ δουλειά.

— Ἄς ἴδωμεν τώρα τὰ ἔγραψες καὶ ἔπειτα σοῦ ὑπαγορεύω παρακάτω.

— Ὅριστε, εἶπεν ὁ νέος γραμματεὺς, ἐγγχειρίσας εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ κύριος τὴν ἔλαβε καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα :

«Κύριε Αλκυβοιάδε. Μαῖτὰ πολὺς ἐφαροιστίσιαιος ἀπαντᾷ, ἄ νέ, εἰς τὴν φειληκὸν σας αἰτησολίαν, ὁ στάσου νὰ αἰνθοιμειθῶ, γράφαι, τοῖν ὠπεῖταν ἀλλαθων, ἄ πῶται τιν ἀλλαθων, ὦ χθαίς, ὦχη, προχθαίς, ἄ μὲν, ἀντυπροχθαίς, νέ, ὦς ἀρτῖν μοι ἐγράφαται ὦτυ μὲ αἰτηθοιμείσασαι πωλοὶ καὶ ὦτυ μ' ἐφαροιστεῖται δυᾶ ταῖς φράουλαῖς τὰς ὠπήας σας αἰστυλα· νὰ ἔχα ἀρτῖν τὴν στυγμοῖν μαρκαίκαῖς φράουλαῖς δαῖν θὰ ἴτω κακὶ δουλοῦ.»

— Νὰ εἶχα ἓνα ράβδι νὰ τῶσπαζα ἔς τὴν ῥάχι σου θὰ ἦτο ἀκόμη καλλιτέρα δουλειά, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος. Αὐτὰ εἶνε τὰ γράμματά που ἔμαθες, θεοσκοτωμένε ;

— Τί νὰ σας κάμω, ἀφεντικὸν εἰς τὸ χωριὸ μου ἄλλαξαν συχνὰ τοὺς δασκάλους....

— Καὶ δὲν ἀρκοῦν αἱ ἀνορθογραφίαι, ἀλλὰ σὺ ἐπρόσθεσες καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν σοῦ ὑπαγόρευσα.

— Ὅλα ὅσα εἶπατε τὰ ἔγραψα, ποῦ εἴξευρα ἐγὼ ποῖα ἔπρεπε νὰ γράψω καὶ ποῖα ν' ἀφήσω ;

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σὺ εἶσαι καλὸς νὰ τρώγῃς μόνον.

— Καὶ ν' ἀνοίγω τὴν θύραν, εἶπεν ὁ θυρωρός καθ' ἑαυτόν.

Ὁ πλοῦσιος ἐγράψε μόνος τὴν ἐπιστολήν του.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ· ὁ αὐθέντης μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου ἦτο πάντοτε ἐστρωμένη ἡ τράπεζα. Ἀλλὰ φεῦ ! τίποτε δὲν ἦτο κατάλληλον νὰ φαγηθῇ· ὁ ζωμὸς ἦτο ἀλμυρός, λύσσα· τὸ ψητὸν ἦτο ἀψητὸν. Ὁ νέος μάγειρος ἔβαλε κανέλλαν εἰς τὴν μαρουλοσαλάταν, μουστάρδαν μέσα εἰς τὸ ριζόγαλον καὶ καβουρδιστὸν κρεμμύδι εἰς τὴν κομπόσταν.

Ὁ ἰδιότροπος ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονὴν του· ἀφ' οὗ δὲ διὰ νὰ ξεθυμάνῃ ὑβρίσει τοὺς ὑπηρετὰς του, διέταξεν αὐτοὺς νὰ ἀναλάβωσιν αὐτοστιγμει τὰς προτέρας θέσεις των. Πολὺ ἀργά, ἀλλὰ μὲ μικρὰν πεῖραν ἐνόησε πόσον ὀρθὸν εἶνε τὸ ῥῆτόν «Ἐκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη ἐκεῖ καὶ μενέτω»

ΦΙΛΟΜΗΑΑ



ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ιουλίου ε. ε.

516. Συλλαβόγραφος.

Τών έπειτών τα σώματα συνήθως περιβάλλω, Σπής μουσικής τήν κλίμακα πρώτων μου κατέχει θέσει, ένψ το άλλο έχθρον αυτής έλεύριον ή γεωργία έχει.

517. Λεξιγράφος.

Αν τετράποδον μωρόση φαγητόν νάκολουθήσῃ, αίτημα θά βγῆ ε τή μέση του κανει δέν θά το λύσῃ.

518. Στοιχεύογράφος.

Είμαι νήσος, Άλλ' άνίσως, το κεφάλι μου άλλάτρε θά με ίδῃς και θά τρομάτρε.

519. Διγύμμα.

Πράσινα είν' τα νειάτα μου, μαύρα τα δάκρυά μου, χαροποιά ή θλίψις μου, τροφή τα δάκρυά μου.

520. Κυβόλεξον.

Σ τήν Κόρητῃ Γερο-Θωμάτῃ πρώτον μου θά εὔρησ. Το δεύτερον, ω φίλε μου, ετά τῷα νά γευεῖς. Το τρίτον χύνει άρωμα και έχει καλλονήν. Και εῖται τέλος ρίματος τύπον μ' ύπομονήν.

521. Δέλατα.

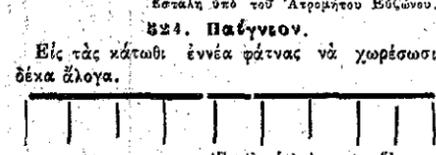
Διά τών γραμμάτων: ΕΙΚΝΟΟΡΡΕΥΩ, σχηματίσον Δ άποτελούμενον εκ τών νομάτων τριών άρχαίων βασιλέων.

522. Πυραμίδς.

Οί μὲν σταυροί νάντι- κατασταθῶσι διά γραμ- μάτων ώστε νάναγινώ- σκεται πόλις τῆς Ἑλλά- δος, οί δὲ οὐκῶ άστερι- σκοί τῆς βάσιως μετά του έν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νά σχηματίῳσι το όνομα τόπου τῆς πάλης, οί άνωτέρω εἰς το όνομα Κράτους Εὐρωπαϊκοῦ, οί ύπεράνω αὐτῶν το όνομα χῶ- ρας άφρικανικῆς και οί άνωτέρω το όνομα χρο- νικοῦ διαστήματος.

523. Απροσδόκητον.

Διατί ο σκύλος χαίρετῃ με τήν οὐράν; Εἰς τὰς κάτωθι έννέα φάνας νά χωρέσωσι δέκα ζῳα.



525-527. Κεχυρμένα όνόματα νήσων.

- 1. Όσακιστοδενδρμασσηλωθη, ραπτεαυτοδამεσος. 2. Εἶνε διπλάσιος ευτυχης ο κάμων τους άλλους [ευτυχεις] 3. Η Διάπλασις δημοσιεύει παιδικά πνεύματα τα όποια τῇ στέλλουσιν οί μι-ροί της φίλοι.

528-531. Μαγικόν γράμμα.

Δι' άντικατάστασος ένός γράμματος εκά- στης τών έπομένων λέξεων διά δύο άλλων, πάν- τοτε τών αὐτῶν, σχηματίσον άλλας τόσας λέξεις: Ἑλλην, Άρτα, τιμιά, αἰδός.

532-535. Μαγική συλλαβή.

Τῇ προσήκῃ μίς και τῆς αὐτῆς συλλαβῆς εἰς εκάστην τών κάτωθι λέξεων σχηματίσον άλλ- τας τόσας λέξεις: Όπόσα, άτμός, πολίος, εκδίδω.

- 1 2 3 4 5 6 7 = Πόλις τῆς Ἄμερικῆς. 2 6 1 = Νῆσος. 3 4 2 = Σύνδεσμος. 4 1 2 4 = Ηπειρος. 5 4 2 6 4 = Στρατηγός Ῥωμαῖος. 6 7 6 1 = Ζῳον. 7 4 6 1 = Τόπος ἱερός.

537. Μεσοστιγίς.

Σχηματίσον το όνομα θήριον διά τών μεσαιῶν γραμμάτων τών ζητούμενων λέξεων: 1. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 5. Ποταμός τῆς Ἑλλάδος. 6. Κόλιος τῆς Ἑλλάδος.

538. Ἐλλίποσούμφρων.

Ευση-ειε-ο-εω-αα-η-υειη-ου. Ἐτάλη υπό τῆς Ἄρας του Ὀρφῆος.

539. Φωνηεντόλιπον.

Πνρ-μδπτ-π-φλν. Ἐτάλη υπό του Ἀγριοσκούλουδου Ἀθηναῖ.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν άσκησεων τῆς 13 Μαῖου ε.ε.

- 405. Εὐμηλος (εὐ, Μῆλος). — 406 Μουρ- κία, Τουρκία. — 407. Κράτος, ἄρκτος. — 408. Ἀνθίας. — 409. Το κάστανο.

Table with 2 columns of letters: K, Π, Η, Γ, Κ, Σ, Σ and A, Ρ, Τ, Ε, Μ, Ι, Σ.

- 412. I O Σ, M I N O Σ, K O Λ O N I A, M E N A N A P O Σ.

- 413. Εἰς τήν Κίθων του Νῶε. — 414-415. 1. Θῆρα, Ἡρα, ἄρα, ἀρά, ἀδρά, ἀρῆς, ἀδρός, ἀδρός, Ἄνδρος. — 2. Πέλλα, ελα, άλλα, ἄλα, τάλα, Τάρας, τέρας, Σέρρας, Σέρραι — 416 — 420. Η άντικατάστασις γίνεται διά τῆς συλλαβῆς ας, αἱ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶναι: Δευκάς, πάσσαλος, Ἀσωπός, δάσος, ἄσμος. — 421 ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (1. Πῆ- Χυς, 2. ΤέΡων, 3. ἼΟς, 4. οἴΝος, 5. ἼΟν, 6. Πλοῦτων, 7. τόφος, 8. ΔαρΕῶν, 9. μέ- λισσα, 10. ἀγδών, 11. ΓεανΟφών, 12. Στρυμών). — 422. ΑΘΩΣ, ΓΑΛΗ, ΠΕΡΙ (1, ΑΓΙ, 2. ΘΑΡρος, 3. ΩΛΕνη, 4. ΣΗ- Πια). — 423. Φθειρουσιν ἦθη χρηστά όμιλαιο κακαί — 424. Ο το σώμα ρυπαρός έχει ρυπα- ρὴν ψυχήν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

[Βιβλία διά εικοσιετής και παιδία εκδιδονται υπό τῆς Διευθύνσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ο Ἀγροτικός Οἰκίδος υπό Σοφί- ἄμου μεταφρασθεῖς εκ του Γαλλικοῦ. Δι- γήμα διδακτικόν, μετά 25 εικόνων, βραβῆ- θέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό- τον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,50

Η Ἀνθοῦλα υπό Ἀρ. Π. Κουρτίδου με- τφρασθεῖσα εκ του Γαλλικοῦ. Χαριεστατον κ- ἠθικώτατον διήγημα μετά 26 εικόνων. Χρ- σόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,00

Βαῖτάν Ζεράν υπό Σοφίας Ἀἰμου με- τφρασθεῖς εκ του Γαλλικοῦ. Περιήγησις τῶν Καύκασον, ἦθη, ἔθιμα, περιπέσει. Ἄδետον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθῶν ρημα κατά τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειῶδ- θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Κουρτίδου, μετά 25 εικόνων. Χρυσόδε- τον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,50

Τὸ ὄμμα του Φθόνου υπό Π. Ι. Φέρ- μπου ἐξελληνισθέν εκ του Γαλλικοῦ του Απ- Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ενδιαφέροντος. Ρωσσία διαδραματιζομένη, μετά 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,00

Οἱ Μαθηταί του Εὐσεβίου υπό Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγῆς και διδακτικὸν διήγημα. Ἄδետον δρ. 1,50

Η Μαρουσία υπό Π. Ι. Φέρμου με- τφρασθεῖσα εκ του Γαλλικοῦ του P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς υποθέσεως, συγκινηση- τωτον και διδακτικώτατον, βραβευθέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,00

Η Μούσα των Παιδῶν υπό Α. Κατα- λησοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διά παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Η Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα Ἄμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Δουίτς. Ἄλκω, ἐν ᾧ μετά τρυφερότητος και περισ- χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος ἡ- ρωίδος και τῶν ἐπὶ τῆς ἐξάδελφον τῆς. Χρ- σόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,00

Παιδικὸν Διάλογον υπό Διμιτρίου Ἐρ- μένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρη- τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωνική και Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναί καὶ παραστάσις ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐν- τρεπομένους και ἐν Τουρκία. Ἄδետος δρ. 1,50

Σειρὰ δεύτερα, περιέχουσα 10 παραπο- κους διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκία. Ἄδետος δρ. δρ. 1,50

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν υπό Η. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδι, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνευμα- ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νά διακίνη- τὴν φαιδρότητα και εἰς τὴν μάλλον συνή- πη συναναστροφὴν. Χρυσόδετα και ἐν τῷ τομίδι ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστος τομίδιον λεπτά 30

Ο Πυρρειοπόλις υπό Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖς εκ του Γαλλικοῦ μετά 24 εικ- ὶνων. Θελκτικώτατον και μορφωτικόν του- ρακτικῆς και τῆς καρδιαῖς διήγημα, βραβῆ- θέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό- δετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,00

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηθέμενον υπό του Ύπουργοῦ τῆς Παιδείας ἢ κατ' ἑξῆς παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστῆν εἰς τὴν γῶσαν ἡμῶν ὁμογενείας, και υπό του Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου-Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ. Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7. Αἱ συνδρομαί ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός και εἶνε προκληρωτάαι δι' ἓν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Ἀἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτικῆς Ἐτος 17ον.—Ἀριθ. 25

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΓΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. Μ. Α. Δ. Ο. ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 185]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. Λίαν ἀπησχολημένη υπό τῶν διαφόρων τῶτων ἐργασιῶν, αἰτινες καταλαμβάνον πασας αὐτῆς τὰς ἐσπέρας, διήλθεν ὁλό- κληρον ἑβδομάδα χωρὶς νά ὑπάγῃ νά ἴθῃ τὴν Τριανταφυλλίαν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τινος συνεργάτιδος τῶν ἐργαζομέ- νων εἰς τὰς καλαμιστρίας κατοικούσης κατὰ τὴν κυρὰ Φραγκίσκα, ἐμάνθανε περὶ αὐτῆς, προσέτι δὲ ἐπειδὴ ἐροβεῖτο τὴν ἰσοδοχὴν τῆς τρομερᾶς θείας Ζηνοβίας ἔπιχε τὰς ἡμέρας νά προστεθῶσιν εἰς τὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ τέλος ἐσπέραν τινα ἀπεράσις νά μὴ ἐπἀνέλθῃ παράυτα εἰς τὴν νῆσόν τῆς, ἐνθα ἄλλως τε δὲν εἶχε γρέϊαν νά παρασκευάσῃ τὸ δειπνόν τῆς ὑπερ ἀπετελεῖτο ἐξ ἰχθύος ψυχροῦ συλ- ληθέντος και μαγειρευθέντος τὴν πρω- τερίαν.



«Τί ὁμορπὰ που εἶνε και τί καλά.» (Σελ. 194, στήλ. 6'.)

Ἀκριβῶς ἡ Τριανταφυλλία ἦτο μόνη ἐν τῇ αἰλῇ καθήμενη υπό μηλιάν. Ἴ- δοῦσα δὲ τὴν Πετρίναν ἦλθεν εἰς τὴν ἀγκλιδιωτὴν θύραν μετ' ἠθους κατὰ τὸ ἡμισυ δυσηρεστημένου και κατὰ τὸ ἡμισυ εὐηρεστημένου. «Ἐθάρρεψά πως ἦθελες νά μὴν ἔλ- θῆς πιά. — Εἶχα ἐργασίας. — Καὶ σὰν τί;» Ἡ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νά μὴ ἀπο- κριθῆ ἔδειξε τὰς σπαρτίδας τῆς και ἐπειτα τῇ ἐδιηγῆθη πῶς εἶχε κατασκευ- ἄσῃ τὸ ὑποκάμισόν τῆς. «Και δὲν ἔμπορῶσες νά δανεισθῆς ψαλίδι ἀπ' αὐτοῦς που κάθεσαι μαζί τους; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία. — Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι που νά εἰμποροῦν νά μου δανείσουν ψαλίδι ἐκεῖ που κατοικῶ. — Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ψαλίδι.» Ἡ Πετρίνα ἠρώτησεν ἑαυτὴν ἐὰν ὄφειλεν νά ἐξακολουθήσῃ ἀποκρύπτουσα τὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς τῆς ἄλλὰ δια- νοουμένη ὅτι δὲν θά ἠδύνατο νά το

πράξῃ ἄλλως ἢ δι' ἀποσιωπήσεων αἰτι- νες ἦθελον δυσχερέστησῃ τὴν Τριαντα- φυλλίαν, ἀπεφάσις νά ὀμιλήσῃ. «Ψυχὴ δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν κατοικίαν μου, εἶπε μειδιῶσα. — Δὲν εἶνε δυνατόν. — Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινόν και νά σου εἰπῶ διατί, ἐπειδὴ δὲν εἰμπόρεσα νά εὔρω μίαν κατασρόλαν νά βράζω τὴν σουῦπαν και κουτάλι νά τὴν τρώω, ἢ ναγαγκάσθῃν νά τα κατασκευάσω και σε βεβαίῳ ὅτι τὸ κουτάλι μ' ἐδυσκόλευσε περισσότερον και ἀπὸ τῆς σπαρτίδας. — Χωρατεῖεις; — Ὅχι δά, σὲ βεβαίῳ.» Καὶ οὐδὲν ἀποκρύπτουσα, ἐδιηγῆθη τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ἐν τῇ καλύβῃ ὡς και τὰς ἐργασίας τῆς πρὸς κατασκευὴν τῶν σκευῶν τῆς, τὰ κυνήγια τῶν ᾧων, τὰς ἀλιείας ἐν τῷ ἐντομῇ, τὰς μαγει- ρείας τῆς ἐν τῷ δάσει. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ Τριανταφυλλία ἀνεφώνει υπό χαρᾶς ὡς ἐὰν ἤκουεν ἱστο- ρίαν ἀλλόκοτον. «Τί καλά που θά διασκεδάξῃς, ἀνε-

φώνησεν ὅτε ἡ Πετρίνα ἐξήγησε πῶς κατασκευάσε τὸ πρῶτον αὐτῆς διά τῆς ὀξαλίδος ρόφημα. — Ὅταν ἐπιτύχῃ ναι, ἀλλὰ ὅταν δὲν πηγαίνει ἐμπρός! Τρεῖς ἡμέρας μ' ἐβασάνισε τὸ κουτάλι μου, δὲν εἰμπο- ροῦσα νά καταφέρω νά σκάψω τὸ ξύλον ἑγάλασα δύο κομμάτια τενεκὲ και μου ἔμενε ἓνα μόνον φαντάσου πόσες φορές ἐκτύπησα με τὴν πέτρα τὰ δάκτυλά μου. — Συλλογιζομαι τὴ σουπά σου. — Ἀλήθεια ἦτον καλή. . . — Σὲ πιστεύω. — Δι' ἐμέ που δὲν τρώω ποτέ, και δὲν τρώω μάλιστα και τίποτε ζεστόν. — Ἐγὼ τρώω κάθε ἡμέρα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα. Παραξένο νά ἐγγῆ ξινήθρα εἰς τὰ λιβάδια και καρῶτα και σκούλι! — Ἐχει και κάρδαμον, πρασουλίδα, μυρώνια, δαυκιά, γογγύλια, λαφάνες, κοκκινόγούλια και διάφορα ἄλλα φαγά- σιμα λαχανικά. — Πρέπει νά τα ξερῇ κανεῖς.

Τὸ αντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διά ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ- τονομιματῶν παντός Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ- λαγματικῶν ἐντός συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5 Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὼ ἀπαράδεκτα. Ἐκ του τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1896—3717.